

## POSTANOWIENIE

Dnia 3 marca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Sadowski (przewodniczący)

SSN Paweł Księżak

SSN Grzegorz Żmij (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania M. G.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr (...)/20 z dnia 10 lipca 2020 r.

w przedmiocie przeniesienia sędziego w stan spoczynku,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 3 marca 2021 r.

**odrzuca odwołanie.**

### UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą nr (...)/2020 z dnia 10 lipca 2020 r. na podstawie art. 3 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. 2019, poz. 84, ze zm.) oraz art. 70 § 1 i 2 w zw. z art. 73 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. 2020, poz. 365, ze zm.) oddaliła wniosek o przeniesienie w stan spoczynku M. G. – sędziego Sądu Rejonowego w W..

W dniu 25 sierpnia 2020 r. M. G. na podstawie art. 73 § 2 i 3 w zw. z art. 70 § 1 i 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych złożył do Sądu Najwyższego odwołanie od uchwały nr (...)/2020 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 10 lipca 2020 r. o oddaleniu wniosku o przeniesienie w stan spoczynku sędziego Sądu Rejonowego w W. M. G., wnosząc o zmianę uchwały poprzez uwzględnienie wniosku z dnia 19 marca 2020 r. lub o uchylenie uchwały i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Krajowej Radzie Sądownictwa.

W uzasadnieniu odwołania skarżący wskazał, iż uchwała jest w zasadzie zgodna art. 70 ust. 1 i 3a ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych, jednakże Rada rozstrzygając w przedmiocie wniosku sędziego o przeniesienie w stan spoczynku winna wziąć pod uwagę dobro wymiaru sprawiedliwości oraz interes skarżącego, co całkowicie zdaniem odwołującego się zostało przez Krajową Radę Sądownictwa pominięte. M. G. wskazał, że w stosunku do jego osoby funkcjonują sprzeczne orzeczenia lekarskie, jedne wskazujące na trwałą niezdolność skarżącego do pełnienia obowiązków sędziego, oraz drugie przeciwstawne. Jak wskazał odwołujący, skutkiem takiej sytuacji jest z jednej strony formalna niemożność przeniesienia go w stan spoczynku, a z drugiej traktowanie odwołującego się jako czynnego sędziego, chociaż do ukończenia 65 roku życia, nie będzie zdolny do sprawowania urzędu sędziego. W ocenie M. G. utrzymanie takiego stanu jest absurdalne i niczym nieuzasadnione.

Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa w odpowiedzi na odwołanie z dnia 23 września 2020 r. wniósł o oddalenie odwołania w całości, jako pozbawionego uzasadnionych podstaw.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie z przyczyn formalnych podlegało odrzuceniu.

Jak stanowi art. 70 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (t.j. Dz.U. 2020, poz. 2072, ze zm., dalej: p.u.s.p.) sędziego przenosi się w stan spoczynku na jego wniosek albo na wniosek właściwego kolegium sądu, jeżeli z powodu choroby lub utraty sił uznany został przez lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych za trwale niezdolnego do pełnienia obowiązków sędziego. Z kolei zgodnie z art. 73 § 1 p.u.s.p. w sprawach przeniesienia sędziego w stan spoczynku, o których mowa w art. 70 i 71, podejmuje decyzję Krajowa Rada Sądownictwa, na wniosek sędziego, kolegium właściwego sądu albo Ministra Sprawiedliwości. Stosownie do § 2 przytoczonego przepisu, od decyzji Krajowej Rady Sądownictwa w sprawach, o których mowa w art. 70 i 71, przysługuje odwołanie do Sądu Najwyższego. Z art. 73 § 1 p.u.s.p. skorelowany jest art. 3 ust. 2 pkt. 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie

Sądownictwa (t.j. Dz.U. 2021, poz. 269, ze zm., dalej u.k.r.s.), zgodnie z przytoczonym przepisem, Krajowa Rada Sądownictwa rozpatruje wnioski o przeniesienie sędziego w stan spoczynku.

Przepisy ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych nie wskazują w jakim trybie Sąd Najwyższy rozpoznaje odwołanie od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa w przedmiocie przeniesienia bądź odmowy przeniesienia w stan spoczynku. Przepisów regulujących postępowanie przed Sądem Najwyższym należy zatem poszukiwać w ustawie o Krajowej Radzie Sądownictwa. Zgodnie z art. 44 ust. 3 u.k.r.s., do postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawach z odwołań od uchwał Rady stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej, z wyłączeniem przepisu art. 87<sup>1</sup> k.p.c., ustanawiającego przymus adwokacko-radcowski przed Sądem Najwyższym.

Odesłanie do przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej implikuje sposób wyznaczenia granic rozpoznania przez Sąd Najwyższy sprawy zainicjowanej odwołaniem. Stosownie do art. 398<sup>13</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, a z urzędu bierze pod rozagę tylko nieważność postępowania.

Odpowiednie stosowanie przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej do kontroli zgodności z prawem uchwał Krajowej Rady Sądownictwa na podstawie odesłania z art. 44 ust. 3 u.k.r.s., obejmuje m.in. art. 398<sup>4</sup> § 1 k.p.c. Stosownie do wymienionego przepisu skarga kasacyjna powinna zawierać: (1) oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części; (2) przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie; (3) wniosek o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia i zmiany. Elementy te odpowiednio zastosowane powinny zostać zamieszczone również w odwołaniu od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa.

Niepowołanie w skardze kasacyjnej elementów wymienionych w art. 398<sup>4</sup> § 1 k.p.c. jako elementów konstrukcyjnych skargi, oznacza istnienie braku niewymagającego przeprowadzenia postępowania naprawczego (art. 398<sup>6</sup> § 1 k.p.c. *a contrario*). To samo dotyczy rozpatrywanego przez Sąd Najwyższy odwołania.

Biorąc powyższe pod uwagę przytoczenie przez skarżącego podstaw kasacyjnych jest sformalizowanym elementem skargi kasacyjnej z art. 398<sup>4</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. wymaganym pod rygorem odrzucenia. Odwołujący się, jeżeli twierdzi, że w sprawie doszło do naruszenia prawa materialnego zobowiązany jest do określenia sposobu naruszenia i wskazania, na czym owe naruszenie polegało. W przypadku dostrzeżenia przez skarżącego naruszenia prawa procesowego, musi on podnieść stosowny zarzut, opisać w jaki sposób naruszono dany przepis i wykazać, że naruszenie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

Analizując wniesione przez M. G. odwołanie od uchwały nr (...)/2020 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 10 lipca 2020 r. o oddaleniu wniosku o przeniesienie w stan spoczynku sędziego nie sposób nie zauważyć, że skarżący w swoim odwołaniu nie zawarł podstaw kasacyjnych rozumianych jako wskazanie zarzutów naruszenia prawa materialnego lub procesowego. Nie sposób ich jest również wywieść w uzasadnieniu odwołania, zwłaszcza, że odwołujący się podnosi formalną zgodność zaskarżonej uchwały z art. 70 ust. 1 i 3a p.u.s.p. Podkreślenia przy tym wymaga, że to na skarżącym spoczywa powinność prawidłowego skonstruowania środka zaskarżenia i nie jest rolą Sądu Najwyższego poszukiwanie za odwołującego się podstaw kasacyjnych.

Sąd Najwyższy zauważa, że rozstrzygnięcie niniejszej sprawy nie ogranicza możliwości zainicjowania przez odwołującego się lub kolegium sądu nowego postępowania w przedmiocie przeniesienia sędziego w stan spoczynku z powodu trwałej niezdolności do pełnienia obowiązków sędziego.

Jak już wyżej wskazano, brak wskazania w odwołaniu od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa podstaw odwołania stanowi wystarczającą okoliczność uzasadniającą odrzucenie na podstawie art. 398<sup>6</sup> § 2 w zw. z art. 398<sup>4</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. Wobec nieusuwalnego braku odwołanie M. G. należało odrzucić na podstawie art. 398<sup>6</sup> § 2 i 3 k.p.c. w zw. z art. 398<sup>4</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.k.r.s.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.